

Gods genade

Psalm 103 en Efeziërs 1

God is standvastig en onbeweeglijk in Zijn raadsbesluiten van genade. Hij wil ons zegenen, Zijn zegen voor ons hart plaats en wel zo dat men ervan kan genieten en Hem ervoor kan danken. In psalm 103 en in de twee daaropvolgende psalmen vinden wij de zegen van het duizendjarig Vrederijk, gevolgd door een geweldig loflied op de trouw van de Heere. Als God tussenbeide is gekomen hier op aarde, blijft er niets anders over dan de wierook van de aanbidding te ontsteken en op te laten stijgen voor onze God, Die alles tot stand heeft gebracht. David kon aanbidden en roemen; niet in zichzelf, maar in God. Ik heb niets tot stand gebracht, kon hij zeggen; bij mij zijn alleen gebreken. Maar U hebt alles volbracht. *‘Loof de HEERE, mijn ziel’* (Ps. 103:22).

Is dat niet de hoofdgedachte van de hele psalm? De arme zondaar die totaal verloren was, heeft God mogen vinden als de God van alle genade. De mens die kwaad had bedreven in alle mogelijke vormen en die zelfs een moordenaar was geworden, was zo dankbaar voor de barmhartigheden die in de God van alle genade te vinden zijn, dat hij zich kon verheugen in de rijke zegen van zijn ziel. Kunnen wij niet allemaal zeggen: Aan deze God van de genade hebben wij behoefte; wij hebben de barmhartigheid van God nodig?

Er zijn vele bedelingen geweest, maar in al die perioden heeft God Zijn zegen geschonken uitsluitend op grond van Zijn barmhartigheid. Er is geen kracht dan door de Geest van God, geen barmhartigheid dan door het ‘Nageslacht van de vrouw’. Maar het karakter van de zegen van de heiligen in de hemelse gewesten vormt een contrast met alle anderen hier op aarde.

In Efeziërs 1 begint Paulus bij God Zelf. Het is goed te mogen zeggen: 'Mijn zonden zijn mij vergeven'. Maar het is verhevener om te zeggen: 'De Vader van onze Heere Jezus heeft Zijn genade zo geopenbaard, dat Hij verheerlijkt wordt in Zijn goddelijke vergeving'. In psalm 103 ontvang ik de zegen die vanuit de hemel komt. In de brief aan de Efeziërs vind ik de bron en het begin ervan. Waar begint het evangelie? Dat is in de *hemel*. David sprak vanuit de wetenschap hoezeer hij de genade van God nodig had. En wij spreken ook vaak vanuit dat besef, omdat wij weten hoezeer wij in alle opzichten gefaald hebben. Maar Paulus sprak vanuit een *ander* gezichtspunt: '*Maar mij is daarom barmhartigheid bewezen, opdat Christus Jezus aan mij, de voornaamste, al Zijn lankmoedigheid bewees tot een voorbeeld voor hen die in Hem zouden geloven tot het eeuwige leven*' (1 Tim. 1:16).

Dat er zoveel gelovigen zijn die niet gelukkig zijn of geen vrede hebben, komt doordat zij God beschouwen als de Uitdeler van de genade ten opzichte van hen op *aarde*, in plaats van Hem te zien in de *hemel*, waar Hij al Zijn genade jegens hen kan ontvouwen. Ik heb niet alleen genade gevonden als een verloren zondaar, maar ik heb een God gevonden, Die rijk is aan barmhartigheid en verklaart dat Hij mij ten eigendom wil hebben. God zoekt zondaars en ik ben een van hen aan wie Hij Zijn genade kan openbaren.

Hoe komt het dat u niet over God kunt spreken zoals het behoort? Iemand uit de wereld kan dat niet; een christen moet dat wel kunnen. Maar de christen zegt dan: 'Helaas, ik spreek er wel heel zwak over!' De reden daarvan is dat u niet afgerekend hebt met uzélf. U bent nog niet op het punt gekomen, dat u weet dat uw oude natuur er totaal niet over *kan* spreken. Om over God te kunnen spreken zoals het behoort, hebben wij het nodig bevestigd te zijn in de genade. De overheersende gedachte in de Schrift is die van Gods *barmhartigheid*. In Zijn genade heeft God ons als een *brandhout uit het vuur* gerukt (vgl. Zach. 3:2).

Toen God iemand naar de heidenvolken wilde zenden, om hun een speciale openbaring te brengen, heeft Hij een vroegere lasteraar en vervolger gekozen (Saulus). Naar de hardnekkige Joden heeft Hij iemand gezonden die zich in zijn onstuimigheid altijd op de voorgrond plaatste (Petrus). Iemand die verwensingen had uitgesproken en die zijn Heer had verloochend. Wat een bijzondere school hadden deze twee dienstknechten moeten doorlopen, om geschikt te zijn om de genade van God aan arme, verloren mensen te openbaren.

Verder geloof ik dat de heiligen ertoe geroepen zijn om te *zingen*. In de tempel in Jeruzalem waren mannen aangesteld als zangers. Wat moesten ze anders doen dan zingen? Er kon een valse noot klinken, maar ze moesten zingen. Als u uw 'eigen ik' of uw omstandigheden op de voorgrond plaatst, kunt u misschien niet zingen. Maar

als u zich met God bezighoudt en met Christus, zult u altijd goed kunnen zingen. Hoe meer ik in mijn hart en mijn geest gebroken ben, hoe meer reden ik zal hebben om God te prijzen. We moeten natuurlijk geen gevoelens uitdrukken, die we niet hebben; dat zou huichelarij zijn. Maar als overdenk wat Christus heeft gedaan, dan kan ik zelfs zingen in de grootste moeilijkheden.

Bron: Le Messenger Evangélique 1967-104; Titel: La Grâce (traduit de l' Anglais)

